

[Kai Møltke.]

i særlig grad kan være begejstret for. Det gælder endvidere genudlejningsprocenterne, hvor man ikke uden stolthed pegede på, at man havde opnået at få bragt forhøjelserne ved fremtidige genudlejninger ned fra 25 pct. til 10 pct. Nå ja, men i dag står de 25 pct. stadig på papiret. Jeg synes ærligt talt somme tider, at standpunkterne kan blive en smule udflydende, så udflydende, at nærmere forklaring på så hurtige sindelagsskifter nok kunne være på sin plads.

Men nok om det. Der er sikkert andre, som taler med det socialdemokratiske partis ordfører ved denne lejlighed, og jeg skal gå over til andre felter, de saglige felter, som det her drejer sig om.

Vi har altså ikke nogen garanti for, at de 25 pct.s forhøjelse af huslejeniveauet skal være en engangs — som flere af ordførerne sidst udtrykte det — menneskelig retfærdighedshandling over for grundejerne; vi har tværtimod på prent fået forelagt, at det er en fremadskridende proces, der er tale om efter den 1. juli 1967, med årligt stigende procenter, indtil normaliseringen går sin gang.

Nu hører jeg, at man ikke helt har villet lægge fristerne og procenterne på bordet, fordi de hænger sammen med en række andre kildne spørgsmål. Men sagen er jo, om hele denne fremgangsmåde med en procentforhøjelse og en procentskala overhovedet er rigtig. Jeg ved, at der her i tinget findes partier, som har set med stor bekymring på det, de kalder det alt for lave huslejeniveau i den ældre boligmasse. Jeg tror, det var den radikale ordfører, det ærede medlem fru Else-Merete Ross, som prøvede på at fremskaffe materiale over, hvor megen købekraftsudvidelse vi havde ved den lave leje i det ældre byggeri, som om man havde mistanke om, at de, der boede i de såkaldte billige gamle ejendomme, var de samme, der importerede bilerne, købte benzinen, ødede landets valuta ved Mallorcarejser og ellers købte andre varige forbrugsgoder, som efter-

hånden er blevet en utålelig belastning for landets valutabalace. Når tonerne går så højt midt i denne nedskæringsstid, kan jeg ikke lade være med at beklage, at nyt materiale om boligforholdene ikke lægges på bordet før hver lejlovsrevision.

Jeg står nemlig her med nogle tal — de er fra den sidste tælling i 1960 — og hvad viser de om det hensigtsmæssige i den årlige procentforhøjelse? Man arbejder med omtrent 1,5 millioner husstande eller lejligheder, og der står, at heraf har de 763.730 husstande ikke eget bad eller adgang til bad, 46.860 husstande måtte dele badeværelse med andre, 771.000 lejligheder var kakkellovsfyrede, og 242.550 lejligheder — d. v. s. hver sjette af samtlige boliger, som udbydes på markedet — er uden eget wc, men med adgang til primitive installationer i gården. Lægger man hertil, at 6.000 familier helt må klare sig uden køkken, og at 55.140 husstande udelukkende er henvist til at lave mad på gammeldags brænde- eller tørvekomfurer, generer det mig ikke særlig at måtte fremdrage, at jeg hverken er særlig opsat på på dette grundlag at gennemføre nogen almindelig husleje-forhøjelse eller endnu mindre at binde mig til fremadskridende procentuelle forhøjelser i den gamle boligmasse, som samtlige de 4 gamle partier nu har afsluttet et forlig om. Her skal jeg ikke være fornærmet over, at man holdt socialistisk folkeparti udenfor. I tider, hvor principperne sendes ud i luften, hvor man fornyr sig og finder nye forbundsfæller, kan det dog måske en gang imellem være beroligende, at man fastholder standpunkter, som er så faste, at de i alle tilfælde svarer til den situation med hensyn til lejlighedernes standard, som man ikke drømmer om i fremtiden, men som er udgangspunktet for boligpolitikken af i dag.

Med dette har jeg samtidig sagt, at vort parti agter ikke sammen med de øvrige partier at stemme for noget afsnit om almindelige forhøjelser, hverken for 25 pct.s forhøjelse af 1939-niveauet eller for den hævdede procent ved genudlejning, og at vi